

השתוללה ברחובות

"אדם אחד הגיש תלונה — והמקרה יטופל."

חומר

נפץ

הסכר צכי צילק, ראש העירייה: "יש צדק בטענתם של הגרוזינים. הם מבקשים לעבוד, ומוכנים לעבוד קשה. אולם כיצד אפשר להשלים עם תגובה של אלימות? הם השתלטו על העירייה, על המוסדות, על הרחובות. הם שיתקו את העיר, ופגעו באנשים שאינם אשמים וי אינם שייכים לפרשה.

"במהלך השביתה, העברנו את ההחלטות לידי שרי העבודה והתחבורה ולמישרד ראשי-המשלה. הם שטיפלו בנושא.

"אנו נותנים לעולים כל מה שאפשר, אולם ריכוזם בעיר גדול מדי, וללא עזרת המוסדות איננו יכולים להתגבר על הבעיה, ועל הפער שבינם ליתר התושבים." הטלת הכדור לידי הממשלה היתה מובנת: הבעיה היתה טעונה חומר-נפץ מדי, מכדי להישאר בתחום טיפולה של עירייה, שביטת-הרעב, והמרד שפרץ בעיקבותיה,

תופסים שלווה

תמונה זו מסמלת את הוועוע שחלף השבוע ברחבי הארץ, נוכח חוסר-המעש שגילתה המישטרה נגד התפרעות הגרוזינים. שוטרי מישטרת אשדוד היו מוכנים לפעולה, אולם בגלל פקודה

מגובה הלכו לתפוס שלווה בצל האילנות, בעוד ברחובות העיר משתוללת האלימות באין מכלים. במרכז התמונה: מגן, אלה, כובע שוטר וקסדה מונחים חסרי-שימוש. בתמונה מימין: שובתים ואוהדים בעת ראיון עם כתב העולם הזה.

יחד עם זה, אפשר היה להבין בקלות לליבם של המתפרעים: מסוגרים בשיכון שלהם כבניטו, מבודדים משאר האוכלוסייה, המתקשה לקלוט אותם ואת אורחותיהם, חשו הגרוזינים שעליהם לצאת למלחמה — פשוטו כמשמעו — על פרנסתם. בשהותם הקצרה בישראל, הם הספיקו ללמוד שרק בכוח ניתן להשיג משהו בארץ. לא היה להם כוחם של הוותיקים, המשחמשים בפרוטקציה כדי להשיג מה שלא מגיע להם. לא היה בידיהם כוחם של פועלים ותיקים ומאורגנים, המסוגלים להשכיח ולשתק מיסעל. הדבר היחידי ש- היה להם, היה הכוח הגט, הערום. הם הסעילו אותו — וגרמו הרס כל-ישוער, לעצמם ולשאר עם ישראל.

מפגינים גרוזינים מסתערים על המשאית, בעוד קהל רב צופה מסביב. אשמתה היחידה של המשאית היתה, שנהגה ביקש לנסוע כחוק בדרך ה-

עליהם!

היו מסוג המצבים האומללים, שכל מה שתעשה בהם — יהיה לא טוב.

ספונטאני

או מאורגן?

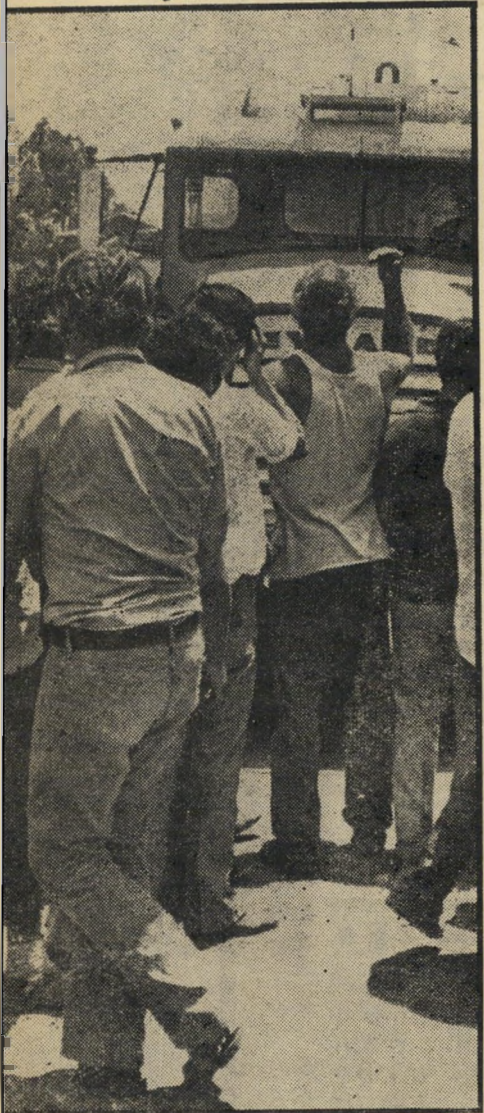
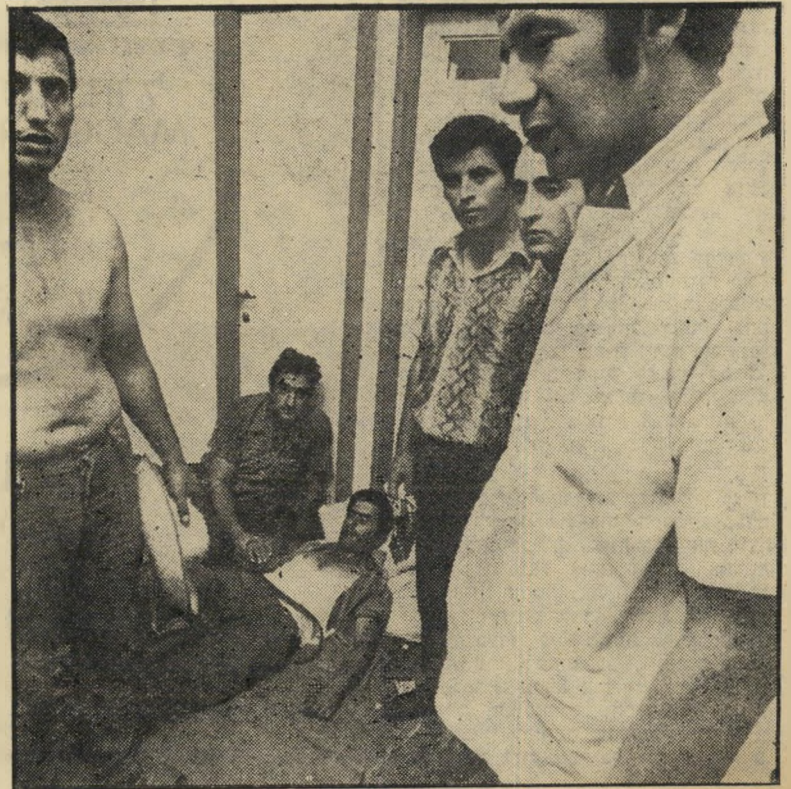

השביתה פרצה בתחילת השבוע שעבר, לאחר שקבוצת פועלים בנמל אשדוד, עולים חדשים מגרוזיה, פוטר מעבודתה הזמנית. 34 מבין המפוטרים סירבו להשלים עם הגזירה. כאיש אחד, פנו לעבר משרדי מועצת הפועלים בעיר, התיישבו לאורך המיסדרונות, פתחו בי-שביתה-רעב ספונטאנית.

בארץ-מוצאם לא קיים מושג של פיטורין מסיבות כלכליות. מלבד במקרים של רדי-פות סוליות, מובטחת פרנסתו של כל אדם המוכן לעבוד. והגרוזינים אכן היו מוכנים לעבוד — זאת לא הכחיש איש. המרד ברחובות פרץ לאחר ארבעה ימי-שביתה, כאשר נראה היה לשובתים ולחברייהם שאיש לא יתרגש אם גם ימ-שיכו לשובות כל חייהם.

התסיסה בשיכון הגרוזינים הענק התי-לקחה, ובצהרי יום החמישי שעבר פרצה: בעוד חבריהם ממשיכם בשביתה-הרעב, הולכים ונחלשים, פרצו עשרות מתושבי השיכון לרחובות, עצרו את התנועה, ניפצו והפכו מכוניות ופצעו עוברי-אורח שלווים. באותו זמן, השתלטו נשותיהם של המת-פרעים על משרדי העירייה והמוסדות, שיתקו את העבודה בהם.

שום דבר לא יכול להצדיק התנהגות כזו.

מסמן בורועו המונפת, בתנועה מזרחית מזכרת, אחד השובתים לעבר נהג משאית שביקש לעבור את מחסום המפגינים שנוצר בצמת הכניסה לאשדוד.